

CONTES

- *Na Marieta i els rubiols*
- *El drac de sa Cova de sa Comuna*
 - *La cova de la bruixa*
 - *L'illa especial*
 - *El drac noble i bondadós*
 - *El pirata Serra Dorada*
 - *La bruixa i el llibre màgic*
 - *El drac bomber*
 - *Els dos pirates i el mirall*
 - *A la recerca del llibre màgic*
- *El drac d'ales petites i coa llarga*
 - *La bruixa a l'illa*
 - *La bruixa que es creia feia*
 - *La bruixa cuinera!*
 - *El llibre màgic*

NA MARIETA I ELS RUBIOLS

Això era i no era, un drac d'aquests que treuen foc pels queixals i peguen uns bramuls que fan tremolar, i que no tenia altre cosa que fer que encalçar i fer malifetes als habitants del castell.

El rei apurat de tot va dir que el que fos capaç d'alliberar-los del drac s'enduria una senalla plena d'or.

No gaire lluny del castell hi vivia na Marieta. Un dia na Marieta ajudava a sa seva padrina a fer rubiols de confitura i li demanà:

- Padrineta, com és que vos surten tan bons els rubiols?*
- Doncs perquè tenc aquest llibre que em donà una fada fa molts d'anys, i em diu tot el que he de mester saber. Contestar sa padrina.*

Na Marieta el se mirà molt i va veure que era un llibre màgic, que ses pàgines s'escrivien totes soles i deien el que necessitaven en cada moment. Mentre na Marieta el llegia el llibre li anà dient que fes uns rubiols amb uns ingredients molt estranys, i ella ho va fer. Quan varen estar acabats li va dir que anàs a veure el drac i el convidàs a menjar-ne.

Tot i que li feia molta por hi va anar i digué:

- Vols tastar els rubiols?*
I el drac que era molt llépol però molt rabiós respongué.
- A tu te tastaré.*
- Primer tots els rubiols. Digué na Marieta.*
- Els tastaré i per acabar d'omplir-me et menjaré a tu.*

El drac es menjà els rubiols d'una mossegada i tot seguit es tornar tan petit com un conill, i mai més va poder assustar ni fer malifetes a ningú.

Na Marieta s'endugué la senalla plena d'or i tots els habitants del castell foren feliços i menjaren anissos.

Catalina Mª Julià Bordoy

EL DRAC DE SA COVA DE SA COMUNA

Això era una nina de cabells rossos, alegre i etxerevida. Havia nom Alba.

La nina vivia en una illa i era molt amiga de peixos, pegelides i cornets de tenassa. A vegades anava a passejar per foravila on coneixia molts animals que per allà feien ses sopes.

El Drac era el seu millor amic. Aquest Drac habitava un immens forat fet a la roca, situat en terrenys d'un comú, per això li deien "ES DRAC DE SA COVA DE SA COMUNA". Vora la cova i molt aprop del camí, els mesos d'hivers, s'omplia d'aigua una gran bassa que era de molta d'utilitat per al drac: allà bevia, allà es banyava, allà jugava. Allà va conèixer un estiu a l'Alba. Fou una casualitat. La nina passejava amb la mare quan la varen cridar.

- Qui em crida? –digué la nina.

- Jo!

- Mare, mare! Mira quin drac tan bonic vora l'aigua.

- No veig res filla.

- Sí, sí..., hi ha un drac, porta sabates grises, calçons blaus, jersei vermell i capell de palmes.

L'animal l'escometé:

- No parlis de mi, només tu em podràs veure. Sóc de conte i la gent gran viu lluny de la fantasia.

N'Alba ho tingué ben per entès i se n'adonà que disposava d'un nou company en exclusiva.

Aviat va conèixer els gustos i preferències del rèptil. Sabia que li agradava el formatge i sobretot els mosquits. Sovint el convidava a berenar mentre la mare prenia el sol. Parlaven d'estels i llunes, de mestres i fades i de vestits.

Un capvespre, el drac, per agrair les berenades, regalà un llibre màgic a la nina; si mai el necessitava havia de llegir el segon paràgraf de la tercera pàgina i ell compareixeria de seguida.

Com altres vegades, un dia qualsevol, li demanà la mare:

- Amb qui xerres?

- Tu creus en els contes de fades? –canvià de conversa la nina.

- Podria contar-te'n molts, sobretot rondalles mallorquines.
- Coneixes el Drac de sa cova de Sa Comuna?
- No, filla qui és aquest?
- Ningú, era demanar per demanar.

Anaven passant dies i desapareixent llangonisses fins que un dia un ca salvatge s'acabussà, mare i filla feien llamp forcat.

- Corre filla, corre o ens mosseguerà. –Exclamà la mare

N'Alba agafà el llibre màgic que sempre duia i llegí: “Res millor que un bon amic”. Ja tenien el cus arran dels talons quan sortí el drac de dins la cova i investí a la bèstia fent-la fugir.

La pau tornà a foravila.

- Què ha passat? – indagà la mare.
- Res mare, - contestà n'Alba- oblida-te'n... són coses de contes!

Alba Moreno Obrador

LA COVA DE LA BRUIXA

Hi havia una vegada una bruixa que vivia dins una cova molt fosca.

Un dia, la bruixa es va despertar i va anar a beure aigua, i la va trobar salada, molt salada.

Després va anar a la cova i va veure un llibre. Va agafar el llibre, el va obrir i va llegir “ABRA CADABRA XIU XIU XOP!”. Varen començar a sortir granotes i granotes, moltes granotes.

La bruixa va començar a pensar què devia ser aquest llibre tan estrany. Va descobrir que era un llibre màgic. Aquest llibre era dels seus avantpassats.

Ella va pensar un remei perquè l'aigua no fos tan salada. Va obrir el llibre i va cercar sortilegis que tenguessin a veure amb l'aigua. Va provar amb “ABRA CADABRA PIM POM FORA”. Va anar a provar l'aigua i va ser bruta. I quan més pocions tirava més bruta se tornava. Fins que un dia va arribar a la conclusió que el que feia era contaminar l'aigua.

Tornar a obrir el llibre, i com que era un llibre màgic, a la darrera pàgina va trobar un consell:

A tots els que utilitzen matèries que ens dóna la naturalesa: el primer que hem de fer és estimar-la i cuidar-la.

Això va fer pensar a la bruixa. Que ella no ho havia fet mai. No importava fer sortilegis ni pocions, bastava respectar i estimar el que ens dóna la natura, i confiar en nosaltres mateixos. I poc a poc la mateixa natura cerca el seu equilibri amb els seus elements. I pus mai va tenir problemes amb l'aigua.

Maria Adrover Fullana

L'ILLA ESPECIAL

Això era i no era un pirata molt barbut que navegava amb el seu vaixell i el seu company lloro per tots els mars del món cercant una illa molt especial.

Aquesta illa tan especial ho era perquè tenia un tresor molt gran enterrat just davall el volcà més gran i perillós.

Un dia de cop es va trobar davant una illa petita però molt bonica. Tenia una gran platja d'arena fina, envoltada de palmeres i cocoters que feien ombra per poder fer horeta després de dinar.

Just al mig de l'illa s'alçava un gran volcà, cosa que va fer pensar al pirata que aquella podia ser l'illa especial.

El pirata i el seu lloro tiraren l'ancora i amb un petit bot de remes arribaren a la vorera, llavors el pirata va mirar per tots els costats per si veia algú per allà, però no hi havia ningú, així que es va treure un mapa de l'illa especial, que just al centre, davall del volcà, tenia una gran creu vermella. De l'altre butxaca es va treure una brúixola per a poder saber cap on anar per dins el gran bosc de

palmeres i cocoters.

Arribà al punt marcat, com que ja tenia les dues mans ocupades es va penjar la pala a l'esquena i va caminar fins just davall el volcà.

Una vegada allà va cavar fins que va trobar el tresor i es va posar molt content. Però aquella illa era tan especial, tan bonica que el pirata va decidir tornar enterrar el tresor i fer-se una casa allà i quedar-hi per sempre més, era la seva illa especial.

JAUME BARON VIDAL

EL DRAC NOBLE I BONDADÓS

Hi havia una vegada en un país molt llunyà un drac que vivia en una cova molt petita i fosca.

Un dia passejant pel bosc es va trobar un mirall,

- Un mirall màgic! –va dir el drac.

Aleshores el drac preguntà al mirall:

- Mirall mirallet voldria saber si mai podré tenir una cova més grossa o amb més claretat, perquè tinc un fill i no hi cabem.

El mirall li contestà:

- Sí en tendràs una, però abans hauràs d'alliberar una donzella que un altre drac té presonera dalt d'una muntanya.

El drac noble emprengué el camí cap a la muntanya. En arribar es va trobar amb l'altre drac i varen lliurar jna batalla d'enevinalles. El que resolgués més endevinalles s'emportaria la donzella. La batalla va començar i després de moltes hores de fer-se preguntes el drac ferotge va demanar:

- Un llençol ben apedaçat que punta d'agulla no ha tocat?

l el drac noble respongué:

- És un núvol.

Li tocà el torn al drac noble i preguntà:

- Una cosa que quan plou no es banya i quan fa sol no es crema?

El drac ferotge no va saber que respondre.

- És l'ombra – l'informà el drac noble.

El drac noble va guanyar la batalla i com que la noblesa i la bondat són més fortes que la dolentia, el drac noble va poder alliberar la donzella i el mirall màgic li va concedir la cova més gran i amb més claror, llavors el drac i el seu fill visqueren feliços i contents.

Miquela Soler Barceló

EL PIRATA SERRA DORADA

Hi havia una vegada un pirata de nom Serra Dorada. El pirata anava darrera un tresor anomenat “el tresor de les mil corones”. Aquest havia estat enterrat per 500 reis i 500 reines.

El pirata havia anat d'illa en illa per tot el món i només li faltava una petita illa del Mediterrani anomenada Mallorca.

Quan va arribar a Mallorca va desembarcar a la platja més hermosa que havia vist mai: tenia l'aigua cristalina com el diamant i l'arena tan blanca i fina com la farina. De fet, es trobava tan bé en aquella platja que no sabia si quedar-s'hi o continuar. Però havia de continuar. I va anar endintant-se dins el bosc que hi havia darrera aquella maravillosa platja.

Va caminar, fins que de sobte, es va veure enrevoltat de nadius d'aspecte estrany. El dugueren al seu poblat i el varen fermar a un tronc. No els podia entendre però va veure que el que pareixia el natiu governant duia un gran llibre misteriós.

Al vespre, mentre els nadius dormien, el pirata es va desferrar, va agafar el llibre i se'n va anar. Quan obrí el llibre va veure escrita una oració que semblava una endevinalla: “Al cap de l'illa has d'anar i el teu desig trobaràs”. Però el pirata estava confús, perquè les illes no tenen caps!

El pirata pensava i pensava, fins que va trobar la solució.

—No és un cap, sino una muntanya!

Li es va dirigir a la muntanya més alta de l'illa. Al cap de la muntanya es va trobar amb una nativa que entenia perfectament el seu idioma. El pirata li va demanar:

—És aquesta la muntanya més alta de l'illa?

—Sí -va respondre la nativa.

La nativa es va oferir a acompanyar-lo. En arribar adalt van llegir l'ultima pàgina del llibre: “Si trobes la roca misteriosa les mil corones trobaràs”.

El pirata i la nativa (de nom Tramuntana) van cercar per tota la muntanya aquella roca estranya. Després d'haver caminat molta estona van trobar la roca: tenia la forma d'una corona de mil punxes. Van aixecar la roca amb totes les seves forces i davall la pedra hi havia un cofre ple de monedes d'or.

El pirata Serra Dorada i Tramuntana es van casar i quan van morir els nadius bautitzaren aquelles muntanyes amb el nom de Serra de Tramuntana.

LA BRUIXA I EL LLIBRE MÀGIC

Era una vegada una bruixa que va robar un llibre màgic d'un castell.

El llibre duia molts de trucs de màgia. En el castell vivia una princesa que es deia Sara. Quan la princesa Sara se'n va donar conta es va posar a cercar per tot i va veure per la finestra la bruixa que se'n anava. La princesa ja sabia qui era. Un dia la princesa va veure la bruixa i li va dir:

– Tu m'has robat el llibre màgic!

I la bruixa li va contestar:

– Quin llibre?

I la princesa respongué:

– Tu ho saps molt bé! Cridaré la policia.

Va cridar la policia i se'n varen dur la bruixa a la presó i la princesa ja va tenir el llibre màgic.

La bruixa cridà:

– Tornaré, tornaré...

La bruixa va tornar a sortir i va escapar, volgué agafar el llibre màgic però no va poder perquè el llibre estava dins una caixa fort.

*Després la bruixa va tornar a la presó.
Ja la princesa era molt feliç.*

Pamela Costa Tejada

EL DRAC BOMBER

Aquesta és la història d'un drac molt curiós de color vermell, que li agradava molt llegir llibre. Es diu Lio i viu en una illa.

Un dia en Lio va anar a fer una volta al bosc i es va trobar molta brutor: llaunes, plàstics i fins i tot un mirall. Quan ho va recollir tot va tenir la idea de comprovar si era veritat que si posaves un mirall cap al Sol es podia fer foc, com havia vist en el llibre. Amb la mala sort que quan ho va fer es va cremar el bosc. Va anar corrents i cridant cap al perquè anassin a ajudar-lo, perquè ell no podia apagar-lo tot sol.

Feia molt de vent i era impossible apagar-lo. Lio es sentia malament. Ell era el causant de l'incendi. Llavors va pensar, i pensar i pensar. Fins que va recordar que escalfant l'aigua del mar es podria provocar una ona gegant que apagaria l'incendi.

Tots pensaven que això era un idea loca però li varen fer cas. Tothom va anar a la mar i amb totes les seves forces crearen la major ona vista mai. I així en Lio es va convertir en el primer drac bomber.

Àlex Garcia Martínez

ELS DOS PIRATES I EL MIRALL

Hi havia una vegada un pirata que nomia Andreu i anava amb un vaixell. Durant la nit va xocar amb una illa molt petita. N'Andreu va baixar i va anar a cercar plàtans per berenar, dinar i sopar. Allà es va trobar amb un altre pirata que nomia Josep, molt lleig. N'Andreu i en Josep es varen fer amics i es varen trobar amb un mirall màgic al qual podien demanar tres desitjos.

N'Andreu va demanar ser ric, i en Josep ser més plantós; ja només els mancava un desig i ambdós es barallaven per sol.licitar-lo. Però en Josep era molt astut i va dir que volia tornar a casa seva sa i estalvi. El mirall va desaparèixer i, és clar, els dos pirates se'n varen anar a casa seva sans estalvis , rics i plantosos.

Gabriel Tomás Torres

A LA RECERCA DEL LLIBRE MÀGIC

Hi havia una illa de pirates on reganava la tranquil·litat. Un dia varen arribar-hi dos vaixells anglesos baix les ordres de l'almirant Norrinton a la recerca d'un llibre màgic. Aquest llibre es trobava en poder del capità pirata anomenat Will "El tort". Era un llibre màgic perquè tenia el poder de provocar pau o guerra, segons la persona que el tenia.

L'almirant Norrinton el volia trobar perquè volia entrar en guerra amb els pirates i poder coquerir l'illa. Però els pirates eren molt més llests i varen amagar el llibre dins una cova que només ells coneixien.

L'almirant, cansat de cercar i cercar va decidir anar-se'n de l'illa i no tornar-hi mai més. Així els pirates ho varen celebrar amb una gran festa on hi havia ron a rompre.

Pere Joan aguiló Garcies

EL DRAC D'ALES PETITES I COA LLARGA

Hi havia una vegada un drac que cada matí es mirava al mirall i trobava que tenia les ales massa petites i la coa massa llarga. Per això li feia molta vergonya sortir de la seva cova. Com que tenia les ales massa petites pel seu pes, no podia volar.

El drac va fer exercici i aconseguí volar una mica i treure foc. Cada dia practicava dins la seva cova.

Quant ja va estar preparat, va sortir a jugar amb tots els altres dracs i els va contar perquè abans no sortia de la cova. Tots li digueren que per allò no era necessari que s'esforçàs tant ja que ells no se'n haurien rigut d'ell. Perquè el més important és el que hi ha dins el cor, no l'aspecte ni les habilitats. El drac aprengué que el que importa és la forma de ser de veritat i no el que s'aparenta.

Claudia Aguiló González

LA BRUIXA A L'ILLA

Hi havia una vegada una bruixa que tenia molta de sort: tot el que feia li sortia bé. Però en realitat ella no ho sabia! La bruixa Ruixa, que era així com es deia volia destruir una illa que tenia just davant de casa seva. Un dia va decidir agafar una barqueta i anar fins en aquella illa per tal de transformar-la amb els seus conjurs. Va agafar una brúixola màgica però no la sabia manejar. Tot i que l'illa estava molt a prop va començar a donar voltes i més voltes. Fins que ella i la brúixola van quedar ben marejades.

Quan a la fi va arribar va decidir començar a transformar l'illa, i cada vegada que intentava destruir-la sortia una cosa més preciosa que abans. Així que en un tres i no res la va convertir i l'illa més maravellosa de tots els contes de bruixes.

La bruixa Ruixa estava molt enfadada i agafà la brúixola i la llançà dins l'aigua. Van sortir d'allà uns arbres i flors que segons els miraves sabies sempre la direcció a on anar.

I així és com la bruixa Ruixa es va convertir amb una bruixa amb molta de sort.

Bet Maria Adrover Cabot

LA BRUIXA QUE ES CREIA FEIA

Això era i no era una bruixa que es creia molt feia, vivia en un castell encantador, cada vegada que es mirava en el mirall es trobava més feia i havia de sortir a fora.

La bruixa mai sabia quina estació era. En vers de volar amb la granera màgica per defora ho feia per dintre del castell, el menjar envers d'anar-lo a comprar al syp, amb el dit feia màgia i així l'obtenia.

Un dia un príncep va anar al castell de la bruixa i li va demanar si es volia casar amb ell, ella li demanà si la trobava feia i ell li respongué que no .

De llavors ençà la bruixa ja no té por de sortir a fora. El príncep i la bruixa varen ser feliços per sempre. Conta contat,

conta acabat.

Laura Andreu

Ferrer

LA BRUIXA CUINERA!

Això era una vegada una bruixa que nomia Amara. Vivia a un castell. La bruixa Amara era molt avariciosa i li era igual fer qualsevol maldat per aconseguir el que desitjava.

A un altre castell, un poc més lluny vivia el bruixot Teo. Era un gran cuiner i sempre guanyava el concurs de cuina per bruixots. Es passava tot el dia a casa seva fent receptes noves.

La bruixa Amara somiava amb guanyar el concurs de cuina d'aquest any. Per això ja no feia bruixeries als seus amics, perquè es dedicava absolutament a descobrir una recepta fabulosa.

El bruixot Teo es va assementar que la bruixa Amara tenia planejat guanyar el concurs de cuina. Per això el bruixot Teo va decidir fer-li una maldat: la va convertir en un pollastre rostit i se la va menjar!.

A dins la panxa, amb la bareta i el seu llibre màgic la bruixa Amara va fer un encanteri i es va convertir en un drac. Va treure foc per la gargamella, el nas i les orelles del bruixot Teo. El mag es va assustar tant i tant que va quedar ben escalivat i mai més la va tornar a molestar. Aquest any el concurs de cuina per bruixots el va guanyar la bruixa.

I amb un plis-plas aquest conte s'ha acabat!

Maria del Mar Mas Torres

EL LLIBRE MÀGIC

Fa molts d'anys quan les pedres xerraven, en Joanet va anar a ca els seus padrins i va trobar un llibre màgic. El va obrir i va sortir un drac que treia foc pels queixals i li va dir:

– Te menjaré!!

En Joanet, que era molt valent, li va dir:

– Tu me menjaràs? - mentres reia.

La padrina el va cridar:

– Joan. Ja són les nou i t'has de despertar. Jo me'n vaig a fer una volta amb bicicleta.

En Joanet digué:

– Ja venc!.

Poc després trobaren un llibre semblant al llibre que havia somiat. En Joanet l'obrí i es girà a darrera per veure la seva padrina, però havia desaparegut. Del llibre va sortir un drac, i li va dir:

– Te menjaré!!

En Joanet tancà el llibre i el drac fugí. Després va tornar a obrir el llibre i va girar les pàgines i va trobar escrit que li deia el que havia de fer i així ho va fer:

Perquè tornàs a aparèixer el drac va anar a la Font de la Màgia amb el llibre. Quan va arribar a una muntanya de mil metres va trobar tres dracs i els va agafar. Quan va arribar a la muntanya va trobar un peix amb tres ulls. El va obrir i el va deixar passar. Llavors va trobar una cova i va entrar. Va trobar un monstre de set caps i va arribar a un altre lloc. Llavors va trobar un vidre que brillava. Va posar el llibre damunt i el drac va entrar dins el llibre i la padrina va tornar.

La padrina, que va estar molt contenta, va fer una festa d'aquelles que tant agraden als nins. En Joanet va convidar als seus amics i amigues i varen trobar que aquell llibre havia estat molt divertit.

Aquesta història s'ha acabat i si t'ha agradat menja un gelat. I si no, has de trobar una bona paciència.

Toni Miquel Puig Grimalt